

[Hartvig Frisch.]

med Rette gør opmærksom paa, ikke har megen Sammenhæng med den oprindelige Betydning. Derimod rammer den gamle Grundbetydning meget godt det, der her er Tale om: at det enkelte Individ, staaende over for, at alle andre Udveje er ham spærret, har Mulighed for at henvende sig til denne Ret. Jeg erkender imidlertid, at hvis man havde kunnet finde et dansk Udtryk, som bedre gav det, der er denne Rets specielle Egenskab, vilde ogsaa jeg have foretrukket det.

Da Forhandlingen har vist, at der fra flere Partiers Side er meget stor Tilslutning til Lovforslaget, giver de Bemærkninger, der senere er fremkommet fra andre Ordførere, mig ikke Anledning til Modbemærkninger, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse enkelte Ting.

Elgaard: Jeg skal forsøge at bevare den slangeagtig blide Form over for den højtærede Justitsminister.

Den første Bemærkning, jeg ønsker at gøre til Ministeren, er angaaende den højtærede Ministers Utilfredshed med, at jeg kort vendte tilbage til den af Ministeren udgivne Pjece i den skarpe Strid om Lovforslaget, der gik forud for Behandlingen her paa Rigsdagen. Jeg fandt det ikke fornødent at meddele Folketinget, at Pjecen var et Svar, da dens hele Form bærer Præg heraf. Naar jeg fremsatte disse Bemærkninger, var det ud fra den Bedømmelse, at Pjecen havde skærpet Striden, ikke dølet den, men i Virkeligheden ført den op paa et Stade, i hvert Fald for visse Parters Vedkommende, noget ud over det almindelige. Det er vel heller ikke almindeligt, at en Minister paa den Maade deltager i Bladdrøftelser om Lovforslag, inden de er naaet til Behandling i Rigsdagen. Det var et ekstraordinært Skridt, som gav Kritikken baade paa den ene og den anden Maade et skarpere Præg.

Vedrørende Afdelingen angaaende Disciplinærmyndighed over for Dommere havde Ministeren den Opfattelse, at der ikke blev mange Sager. Det er jo heldigt, at Ministeren bedømmer Stillingen saaledes, at alene Tilstedeværelsen af denne Afdeling af Appelretten vil indvirke psykologisk. Naar Ministeren vurderer Forholdet saaledes, at der kun vil blive Tale om faa Sager, er det endnu mere berettiget, naar Venstre mener, at Stillingen er saaledes, at hvis der tiltrænges en noget fastere Form i de enkelte Tilfælde, hvor det er nødvendigt at skride ind, maatte man være

i Stand til at forme Bestemmelser herom uden at indføre en særlig Domstol.

Det er lige saa givet, at det ogsaa maatte kunne opnaas paa det andet Omraade. I de sidste Uger har der i Bladene været Forlydender fremme angaaende en stor Sag, der blev behandlet for mange Aar tilbage. Det har ogsaa været fremme i Bladene, at der nu forelaa nye Forhold, som ikke var bedømt ved Sagens Afgørelse. Genoptagelse har, saa vidt jeg ved, været forsøgt, men i Forgaars fremkom der Meddelelse om, at Sagen ikke vil blive genoptaget, fordi det nye Bevismateriale, man paastod der var, ikke var holdbart. Ikke alene Erfaringen i Forbindelse med Sagen angaaende Damhusmordet, men ogsaa den Erfaring, man har gjort vedrørende Spørgsmaalet om Genoptagelse af Sager, gaar simpelt hen ud paa, at der reelt ikke foreligger Bevis for, at der er forsømt noget, og naar der ikke foreligger Bevisførelse i saa Henseende, mangler ogsaa Begrundelsen for paa dette Omraade at indføre en ny Domstol.

De Bemærkninger, der er faldet angaaende Indiskretion, skal jeg ikke blande mig i, jeg udtalte i Gaar, hvad jeg i den Henseende havde at sige. Jeg vil blot spørge den højtærede Justitsminister: Er det ikke saaledes, at noget af den Kritik, der fra forskellig Side er fremført over for Paragraffer i Lovforslaget eller over for Ændringsforslag, er fuldkommen saglig og objektiv? Ministeren er imidlertid tilbøjelig til at mene, at en Del af den Kritik, der fremføres mod selve Opbygningen af Lovforslaget, er en personlig Kritik. Jeg kan ikke indse, at f. Eks. den meget omtalte Artikel af Højesteretspræsidenten var et Angreb paa den højtærede Minister, jeg opfatter den som en rent saglig Bedømmelse af de Oplysninger, der i Dagspressen blev givet om Lovforslaget og om Ændringsforslag.

Endelig har jeg endnu en Bemærkning til den højtærede Minister og for øvrigt ogsaa til den ærede Ordfører, nemlig den, at vi har nu i dette Møde faaet ny Dokumentation for, at Lovforslaget har forladt Folketingsudvalget for tidligt, derved, at den højtærede Minister nu bebuder et nyt Ændringsforslag mellem anden og tredje Behandling. (Af brydelse af *Ordføreren* [Hartvig Frisch]). Den ærede Ordfører siger nede fra sin Plads: Ja, men naar det nu er noget fornuftigt! Jeg spørger: Hvorfor har saa ikke den højtærede Minister og Udvalgsflertallet villet føre det fornuftige Udvalgsarbejde til Ende, inden man sluttede af?